

# РЕШЕНИЕ

№ 22669

гр. София, 05.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в**  
публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Деница Митрова**

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11555** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).  
Образувано е по жалба вх. № 26271 от 27.10.2025 г. и вх. 27215 от 05.11.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Зейна Х. Б., гражданин на С., [дата на раждане] , паспорт № 00197234, чрез адв. Б. К. от САК, със съдебен адрес за получаване на призовки и съобщения [населено място], [улица], ет. 4, офис 409 срещу отказ за издаване на виза тип „D”, издаден на 21.10.2025 г. от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А., Хашемитско кралство Й..

С жалбата се отправя молба съдът да отмени изричния отказ, тъй като същият е незаконосъобразен, защото не отговаря на общите изисквания на чл. 59 АПК. Посочено е, че изложените в административния акт мотивите са бланкетни със семпли фактически основания и са посочени правните основания за издаването му. Направено е твърдение, че оспореният акт е издаден от некомпетентен орган, както и че изложените фактически съображения не са ясни и кореспондиращи на приложените правни норми и не дават възможност на чужденеца да разбере мотивите на административния орган да му откаже издаването на виза. Инвокирани са съображения, че съпругът на оспорващата – М. Б. Х. е получил международна закрила в Република България и след представяне на необходимите документи е получено положително решение от СДВР – отдел „Миграция“. В тази връзка с жалбата е обърнато внимание, че получилият международна закрила има право да се събере с останалите членове на семейството му. Твърди се, че не съществуват никакви данни, а и в процесния отказ не са изложени никакви мотиви за това, че жалбоподателят ще използва страната като транзитен пункт за миграция към

друга държава. Изложени са доводи, че нито европейското. Нито българското законодателство поставят ограничения за легално пътуване на територията на Европейския съюз (ЕС) за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за легален престой. Допълнително са изложени съображения по съществото на спора. В хода на съдебното производство оспорващата, Зейна Х. Б. е редовно призована, не се явява. Представява се от адв. К., която поддържа жалбата и предлага да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски, съгласно представен списък. Ответникът - завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А., Хашемитско кралство Й., редовно призован, не се явява и не се представява. От процесуалния представител – юрк. Е. К. е депозирано писмено становище, с което се изложени доводи по съществото на спора и се претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.05.2025 г. жалбоподателят, Зейна Х. Б. е подала заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“. Към заявлението е приложено Решение № 2299 от 27.10.2020 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС), с което на М. Б. Х. е предоставен хуманитарен статут. Представени са удостоверение за брак, видно от което, на 01.01.2024 г. е сключен брак между Зейна Х. Б. и М. Б. Х.; Свидетелство за съдимост; Съобщение рег. № 513000-6872 от 29.01.2025 г., издадено от за началник отдел „Миграция“ – СДВР, което е адресирано до М. Б. Х., с което е уведомен, че съгласно чл. 12, ал 8 от ППЗЧРБ членовете на семейството му – Зейна Б., [дата на раждане] , гражданство С., има основание да получи виза по чл. чл. 15, ал.1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ, каквото право имат членовете на семействата на чужденци с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут.

Проведена е съгласувателна процедура с ДАНС, като по подаденото от апликанта заявление за виза е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Становището е мотивирано с получена информация от друга държава членка на ЕС за тенденция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи за сирийски граждани, които след получаване на дългосрочната виза са кандидатствали за статут за временна закрила в Германия. Събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължителни здравни застраховки, съответно достатъчно средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семействата им до системата за социално подпомагане. Направен е извод, че сирийските граждани, кандидати за дългосрочни визи попадат в хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22, т. 24 от ЗЧРБ.

Издаден е процесния отказ с правно основание по чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. От фактическа страна отказът е мотивиран с придобита информация, включително и от други държави-членки, въз основа на която може да се направи обоснован извод, че целта на влизането на апликанта е да използва страната като транзитен пункт за миграция към държави от 3. Европа където да направи опит да кандидатства за статут за временна закрила. Събиращият семейството не пребивава реално в Република Българи и не е в състояние да осигури достатъчно финансови средства за издръжка, за да не се прибягва до системата за социално подпомагане.

В депозираното писмено становище на 11.03.2026 г. ответникът е посочил, че съпругът с хуманитарен статут да е получил разрешение от ДАБ за събиране на семейството, същият не е изпълнил задължението си по Закона за гражданската регистрация да отрази гражданското си състояние. Отбелязано е, че към датата на подаване на писменото становище в НБД „Населени“ неговият статус е „неженен“ Това разминаване е формирало у административния орган заключение, че предоставената информация относно целта на пребиваването е недостоверна. На

следващо място е посочено, че е установено разминаване и в декларираните данни за адрес на пребиваване в страната. В подаденото заявление за виза оспорващата била посочила адрес на пребиваване и е приложила декларация от собственика на имот с адрес [жк], [жилищен адрес] който съвпада с адреса, вписан в картата на чужденец с хуманитарен статут, издаден на М. Х.. В хода на административната процедура и преди произнасянето по молбата за виза, на 12.08.2025 г., съпругът е променил адреса си за пребиваване, а оспорващата не е информирала за тази промяна консулския служител.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените документи с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК от процесуално легитимирана страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА

По силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателката се е позовала на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган с оглед представените заповеди - № 95-0026 от 16.01.2025 г. (л. 32), с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 ЗЧРБ; и № 10/27.03.2024 г. на посланика на България при Посолство на Република България в А., с която М. Г. е определен да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи – Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ, посочени като правно основание за издаване на оспорения административен акт, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни

застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане (т. 9); не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17); има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, където да направи опит да кандидатства за стаут на временна закрила (т. 22) и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване (т. 24). В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ и на какви факти и обстоятелства се основават тези изводи.

В случая е налице пълна липса на мотиви, тъй като не става ясно какви са конкретните съображения за отказа и кое е породило основателните съмнения. Съгласно приетото в т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по т. д. № ТР № 4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 4 ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

В същото време, от страна на ответника въобще не е отчетено, че посоченото в заявлението основание за издаване на виза е издаденото разрешение за събиране на семейството, като жалбоподателката е съпруга на лицето, на което е издадено разрешението за събиране на семейството и същата фигурира в решението.

Във връзка с това очевидната цел, която ясно е заявена в подаденото заявление е именно събирането на семейството на лицето, което има предоставен хуманитарен статут в Република България със своята съпруга, поради което буди недоумение изразеното от ответника, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Това твърдение на ответника е необосновано и липсват доказателства в тази насока.

На основание чл. 34, ал. 7, изр. първ ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 от българските дипломатически или консулски представителства.

Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

По отношение да посочените допълнителни доводи за отказа в писменото становище на ответника, депозирано в хода на съда на съдебното производство, съдът намира, че това са мотиви към оспорения отказ, но са изложени след изтичането на преклузивния срок за изпращане административната преписка в съда, поради което не следва да се обсъждат.

По изложените съображения, обжалваният отказ се преценява като незаконосъобразен и като такъв е дължима отмяната му.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, следва да се уважи направеното искане от жалбоподателя за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 439,71 евро, от които 5,11 евро – държавна такса и 434,60 евро – адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Зейна Х. Б., гражданин на С., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза тип „D”, издаден на 21.10.2025 г. от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А., Хашемитско кралство Й.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице – ЗКС в Посолството на Република България в А., Хашемитско кралство Й., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Зейна Х. Б., гражданин на С., [дата на раждане] , паспорт № 00197234 сторените съдебно-деловодни разноси в размер на 439,71 (четиристотин тридесет и девет евро и седемдесет и един евро цента) евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: